

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,*

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesima-quartâ mensis
Januarii, anno Domini M. DCC. LIV.

M. JACOBO GOURLEZ DE LA MOTTE,
Doctore Medico, Præsîde.

An à frequenti Venæ scissione Hydrops?

I.

ARTIUM nutritiarum constitutioni universi corporis status respondet, quarum ut integritatem salus atque incolunitas, sic offensionem quævis ferè invaletudo sequitur. Hinc nullibi quàm in primâ corporis regione, veluti natali cacoehymiae sede, fecundiora culpæ viscera, aut numerosiora Medicinæ opera. Superante ipsorum calore (cujus

solum moderatione perficitur hæmatosis) aut humorum gravitate oppresso,

* M. Petri de Mercenne, anno 1646.

A

morborum genus omne in hominem irruit; ex quo etiam fonte manat & assurgit hydrops, cum ascites & tympanias, tum leucophlegmatia: illi seroso humore, vel flatu inter peritonæum & intestina stagnante, intentum utris modo exhibent abdominis tumorem: hæc aqua inter cutem effusa, & turgidis pituitosa cachexia carnibus, universam corporis planitiem inæqualiter attollit. Communis omnibus causa subest, frustratum apparandi, conficiendi, vel repurgandi sanguinis opus, insidiosâ pariter hepatis, lienis, mesenterii, vel tenuium Intestinatorum conspiratione; quorum omnium phlogosi ac contumaciori insarctu, crebriora functionis hepaticæ impedimenta, ut ab iis accersitâ iecoris atonia, & marasmo περισπυρσις, omnis sanguificæ virtutis alienatio concluditur.

I I.

His principiis, perenni statulenti spiritûs & aquarum affluxu natus hydropicorum alvus: quas quidem sæpius fundit febrilis flamma, acuta, intermittens, quâ viscera conflagrant, convenienti curatione non restincta: sæpe quoque sine febre, cæcus ac furtivus ignis hepatis aut lienis parenchymati mersus, vel mesenterii venis latens, cujus tacito æstu torretur, omninoque dissipatur primigenius istorum viscerum humor, & sanguis, si fluidior, liquatur in serum, si crassior & melancholicus, in status & fumidam caliginem exhalat. Nec semper nimio humorum fluxu tepescit id æstus: imò horum præter naturæ modum tam effusione, quam suppressione ut plurimum acuitur. Unde & retentis mensibus ac hæmorrhoidibus, & immoderatè proruptis, & lientericæ, diarrhææ, dysentericæ familiaris esse assolet hydropis successio. Quinetiam ut viscerum fervorem obstructio, sic obstructionem fervor vicissim committit: quò fit ut crassiori bile scirrhome obfesso hepatitidum & splenicarum venarum aquæductu, ibi subsistat serosus & aquosus humor chyli vehiculum, isque ab incalcescente liene avidius haustus tandem in omenti venas refundatur, per quarum hiantia oscula veluti per renes in ventris alveum guttatim depluat. Una refrigerato primum hepatis ortum debet leucophlegmatia; sed hujus, ut plantarum, quantitate humoris fit cruditas, & nativum calorem uberius sanguis, non secus ac inversam faciem idem qui alit humor, extinguit.

I I I.

MAGNORUM morborum aut ingruentium aut jam sævientium magnus præsidium est venæ sectio, eoque generosius ac potentius, quò tutiori expeditiorique viâ omnia ferè corporis vitia rescindit: hæc datâ portâ, & luxurians toto corpore sanguis, & noxius quilibet ac inutlis humor, etiam paucitate viscera gravans, convenienter emittitur, sine calorismetu (quæ in vacuum usu summa votorum esse debet) & alienæ qualitatis impressione. Quis te malus genius agit Hæmophobe? Ut quasi anima in Empedocleo sanguine mersa foret, cum ipso vitam minui putes, ideoque inimico igni deuri viscera patiaris. Ocyûs ardentem materiem subtrahere, carbones remove, sponte restinguetur incendium. Vires opprimit & veluti vinctas tenet plurimus, crassus, & viscidus humor, viscerum ergastulis coarctatus: non opus est vasto vulnere dividere præcordiâ, incisâ cubiti venâ scal-

pello aperitur ad magnam illam libertatem via, & puncto securitas constat. Haud tamen omnibus in promptu esse potest profundendi sanguinis copiam & modum definire; in hoc præcipuè versatur artis Asclepiadicæ præstantia, quæ æstimatâ morbi & virium magnetudine, unica istius vacuationis regula, nullâ ætate, loco, & tempore circumscripta, modò simul & semel, modò partitis vicibus, ita morbum & morbi causam auferit, ut servando ægrotantium robori perpetuò studeat. Quod quidem repetitâ venæ sectione feliciter assequitur, ut hæc in contemperandâ viscerum phlogosi, & prægrandi obstructione solvendâ, diviua sit.

I V.

QUANTO mochlicam purgationem *ἐμπυρε*, tantò in his regionibus; in quibus corporum mollitudo resolutioni aptior est, largam & eodem tempore universè susceptam sanguinis detractionem *ἐπακαρσις* antecellit. Nesas est subditas naturæ laribus flammæ virium ruinâ extinguere: & licet aliàs ipsâ duce ac magistrâ, sanguine ad animi deliquium ducto strenuus artifex atdentissimas febres jugulet, sæpius tamen illa, nisi insigni virium dispendio thesauros suos non profundit: atque in hoc, arte inferior in præceps ab eo rapitur quod impellit. Naturæ bellum indixit quidquid nimium est, ac perniciofa etiam confertim & repente detrahente, ut pus majoris abscessus, & corruptas situ hydropicorum aquas, pestiferum. Quod paulatim fit, tutius contrariam inducit mutationem. Sic divisâ in plures dies, nec tamen certo numero terminatâ sanguinis missione, paucior fit spirituum jactura; dumque putrens & calidus humor liberius in vasis exspatiatur, non modò crebrò ventilatur & transpirat, optatumque visceribus nutritis refrigerium comparatur: sed insuper in partem auxilij venit contemperans victus ratio, quæ vitioso humori vacuatò laudabiliorem sufficit. Periodicum humorum affluxum, quo & systrophica partium inflammatio & obstructio fovetur, nihil efficacius revellit, aliò dato itinere, sectâ sæpe venâ. Hujus ope impurius sanguis circa viscera restagnans, ipsaque hepatis aut lienis recessibus condita illuvies migrat in artuum venas, è quibus subinde foras extrahitur: superstes in visceribus portio, calore jam temperato non amplius durefcit, sed potiùs mollitur atque mitescit, tandemque tempestivo attenuantium, quibus calefacendi vis non insit, & blandiorum purgantium usu profusus abigitur.

V.

FLAMMAS è medio mari interdum egeri, aut igneos fontes in rerum naturâ reperiri, certè mirum est: hydropicorum jecur in ipsis aquis ardere non mirum. Quid aliud scabritie aspera, flavoque ac subviridi colore fucata lingua loquitur? Quid urinæ flavâ bile saturatæ? Quid dejectiones pilulatæ vervecinarum modo? Quid febris, & thoracis extremarumque partium colliquatio? His accedat Tantalea sitis, quam falsum est citius sedare qui non bibit: hanc ut frigidæ potus tollit, ita non finit divitem hedatis fundum squallore inarefcere. An non amburentium & erodentium ichorum collectio ex *ὀστέιδων* ruptione, aliunde, quàm à fervidissimo jecore sobolescit? Delirat qui tot ardoris effectus frequenti venæ sectioni acceptos refert. Hæc per initia, quantum vires ferunt, maturè celebratâ, febris in-

4

terimitur, etiā intermittens, retunditur bilis & serosi humoris vis acrior; visceribus caloris & temperamenti symmetria redit, omnia denique hepaticæ functionis impedimenta tolluntur. Ubi sub temperato cœlo, & paulò ad frigidum inclinante, alimentorum multum nutrientium intemperatio est usus, quod Lutetiæ contingit, ibi crebrius sanguinem mittunto. Suppressionis mensium & hemorrhoidum alia non est naturæ familiarior medela, quæ scilicet ipsius periodos & motiones sæpe repetitas imitatur, graviores quosque alvi fluxus, atque immodica sanguinis profluvia cohibet, æmulum solvit sicci hydropis parentem, calorem inlitum in leucophlegmatia propè suffocatum, frigido humore excluso suscitatur, & vegetiorem facit. Uno verbo ipsâ non ultra modum, sed cum ratione iteratâ sæpe præcavetur hydrops, ut interdum fanescit.

Non ergo à frequenti Vena sectione Hydrops?

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Paulus le Roy.

M. Jacobus-Franciscus Latier.

M. Guillelmus-Josephus de l'Epine, antiqui Facultatis Decanus.

M. Joannes-Baptista Basseville.

M. Claudius-Josephus Genzil.

M. Ludovicus - Hieronymus Cofnier.

M. Simon-Antonius Bringuand.

M. Edmundus-Thomas Moreau.

M. Nicolaus le Roi, de St. Aignan.

Proponebat Parisiis JOANNES - LUDOVICUS - MARIA SOLIER;
Aurelius, Doctor Medicus Remensis, necnon Saluberrimæ Facultatis
Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1754.

A SEXTA AD MERIDIEM.